

γοργοπαιγνιδιάρης ἐπίθ. ἑνιαχ. γοργουπαιγνιδιάρης Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. παιγνιδιάρης.

Ὁ εὐκίνητος, ὁ ταχύς: Ὑσμ.

Πειός εἶμι μαῦρους γλήγουρους καὶ γοργουπαιγνιδιάρης ἰνιὰ ἄμρου πονροπατηδὰ νὰ πάη ἕνα γιόμα; (μαῦρους=μαῦρος ἵππος) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

γοργοπαίδι τό, Ὑπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. παῖδι.

Μόνον εἰς καθαρογλώσσας.

Πάει ἕς τὸν γοργόλογγο, | νὰ μάση γοργολάχανα, νὰ φᾶν τὰ γοργοπαῖδια του.

γοργοπαίξιμο τό, Α. Καρχαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 55 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. παίξιμο.

Ἡ ταχεῖα, ἡ ζωηρὰ παιδιὰ: Ὑβλεπα ἐκεῖνο τὸ γοργοπαίξιμο.

γοργοπαίρνω Σῶρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. παίρνω.

Λαμβάνω, παίρνω ταχέως: Ὑσμ.

Θέ μου, καὶ γοργοπάρε τὴ τούτη τὴ γρά ἔπο' ἔβρος μου.

γοργοπαντρεύω ἑνιαχ. γοργοπαδρεύω Κρήτ. (Μαλάχ. κ.ά.) γοργουπαντρεύου Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. παντρεύω.

Μόνον ὡς μέσ., νυμφεύομαι ταχέως, εἰς νεαρὰν ἡλικίαν Κρήτ. (Μαλάχ.) κ.ά.: Γνωμ. Ὅπως γοργοπάει καὶ γοργοπαδρευτὴ δὲν δὲ μεταγνώθει. Συνών. μικροπαντρεύομαι. β) Εἰς τὴν μετοχ. παρακ. θηλ. γέν., ἡ νεό-νυμφος Μακεδ. (Πάγγ.): Ὑσμ.

Κάθιτι μὴ κακόχηρα, μὴ γοργουπαντρευμένη.

γοργοπαραχώνω ἑνιαχ. Μετοχ. γοργουπαραχουμένους Ὑπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. παραχώνω.

Ταχέως, προώρως χώνω τινὰ εἰς τὸν τάφον, ἐνταφιάζω ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τοῦ γοργουπαραχουμένου! (ἀρά) αὐτὸ πού εἶθε νὰ ταφῇ, νὰ ἀποθάνῃ ταχέως) Ὑπ. (Ζαγόρ.)

γοργόπατα ἐπίρρ. Γ. Ψυχάρ., Ὅνειρ. Γιαννίρ., 151.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γοργοπάτης.

Διὰ ταχέως βαδίσματος: Ὑχαρὰ δὲ μᾶς παρακολουθοῦσε πρὸ γοργόπατα ἀπὸ τῆ λύπη.

γοργοπάτημα τό, Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 72 Χ. Χρηστοβασ., Διαγων., 39.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. πάτημα.

Ὁ ταχύς βηματισμός ἐνθ' ἄν.: Τὸ γοργοπάτημα τοῦ μοναχίου τοῦ μεγαλῶνει τὸν πόνο Χ. Χρηστοβασ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Σκυφτὸ ἕνα τρεμονάξιμο ἕς τὸ κρύφιο μονοπάτι ἢ στέρνιο γοργοπάτημα ἕς τὸ δρόμο τὸν πλατύ; Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γοργοπατοῦσα ἐπίθ. θηλ. Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξιδ., 56.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γοργοπάτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα, περὶ τῆς ὁπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κέξ.

Ἡ ταχέως βαδίζουσα, ἡ ταχεῖα ὡς πρὸς τὸ βάδισμα: Πρόσμενα νὰ σ' ἀνταμώσω σὲ κανένα γύρισμα τοῦ δρόμου, γοργοπατοῦσα καὶ φανούσιμη ἔτσι πού σὲ ἤξερα τότε.

γοργοπατῶ Α. Κρήτ. Ὑπ. Πελοπ. (Γαργαλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πατῶ.

Βαδίζω διὰ ταχέως βαδίσματος ἐνθ' ἄν.: Φρ. Γοργοπατῶ τσι σαράδα χρόνους (συντόμως θὰ εἰσέλθω, θὰ πατήσω εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας) Α. Κρήτ. || Ὑσμ.

Γοργοπατῶ καὶ φθάνω τὴν καὶ γλυκοχαιρετῶ τὴν Ὑπ.

γοργοπεθαίνω Πελοπ. (Γαργαλ. κ.ά.) γοργοποθαίνω Κρήτ. γοργαποθαίνω Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. πεθαίνω, παρὰ τὸ ὁπ. καὶ ὁ τύπ. ἀποθαίνω.

Ταχέως ἀποθνήσκω ἐνθ' ἄν.: Ὁ Θεὸς νὰ μ' ἀξιῶσῃ νὰ γοργαποθάνω, νὰ μὴ δῶ τὴ κατιδίᾳ σας (=κατάντια σας) Κρήτ. (Κίσ.) || Ὑσμ.

Ὁ κάτω κόσμος νὰ ἵτονε ὡσὰν καὶ τὸν ἀπάνω, ἤθελε νὰ παρακαλῶ νὰ ἔχε γοργοπεθάνω Κρήτ.

γοργοπέθαντος ἐπίθ. L. Roussel, Grammaire, 333.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοπεθαίνω.

Ὁ λίαν προσεχῶς, γοργά μέλλον νὰ ἀποθάνῃ, ὁ μελλοθάνατος.

γοργοπέραςμα τό, Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή², 1 Π. Βλαστ. Ἀργώ, 17 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. πέραςμα.

Τὸ γοργὸν πέραςμα, ἡ ταχεῖα διέλευσις, διάβασις ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Καὶ τ' ἄγαλμα ἕς τὰ σκύβαλα κ' ἐμὲ ἕς τὴν ἐξορία καὶ πρὸς τὰ ξένα τραύηξα τὸ γοργοπέραςμά μου Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

Πά ἕς τὴ θλιμμένη συλλογὴ τῆς κουρασμένης Ρώμης, πάνω ἀπ' τὸ γοργοπέραςμα Νουμάδων καὶ Αὐγουστιλῶν Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

γοργοπέραστος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοπερνῶ.

1) Ὁ ταχέως διερχόμενος ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ εὐκίνητος Λεξ. Πρω.

γοργοπερνῶ Κρήτ. (Μαλάχ.) — Α. Προβελ., Ποιήμ. Διπλ. ζωή, 105 Γ. Βλαχογιάνν., Μεγάλ. χρόν., 86 Κ. Παλαμ., Ὑμν. Ἀθην², 112 Γ. Ξενοπ. Λάουρ., 53 Σ. Σκίπ., Καλβ. μέτρ., 67 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. γοργοπερνῶ Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. περνῶ.

Μετβ. καὶ ἀμτβ., ταχέως διέρχομαι, παρέρχομαι ἐνθ' ἄν.: Ἐγοργοπέρασε το καλοκαίρι καὶ δὲ δὲ καταλάβαμε Κρήτ. (Μαλάχ.) Ἀλεθε τοὺς μῆνες τοὺς ἀργοὺς καὶ κάμε νὰ γοργοπερνᾶν Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. Ἦταν ὁ ξάδερφός της πού ἔσκυψε καὶ τῆς πέταξε αὐτὴ τὴ μομφή, τὴ στιγμὴ πού γοργοπερνοῦσε ἀπὸ κοντὰ του Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

